Ч. 48 Второк 16 (3) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Справи балканьскі.

В своїй промові при відкритю нової сесиї парляменту, бар. Бінерт, заявивши, що палата буде мусіла ухвалити закон про континґент рекрута, про удержавнене деяких ческих зелізниць і буджет, так дальше представив тіснійшу проґраму праці парляменту:

Задачею парляменту буде, піддержати правительство в єго буджетових змаганях і спільно з ним усталити на ширші розміри і на довший час зачеркнену проґраму фінансову.

Уздоровлене краєвих фінансів займе в тих рамах просторе місце. Коли би у виданю скарбових білетів, довершенім правительством, добачувано суперечність з проґрамою начеркненою, то бесідник заявив, що міністер скарбу при найблизшій нагоді подасть палаті подрібні і вдоволяючі зовсім пояснення про то зовсім бездоганне і управнене розпорядженє.

З політично-суспільного обсягу внесені предложеня, злучені з приреченем, яких сповненя вижидають широкі верстви населення.

На самім переді єсть начерк про загальне суспільне обезпечене. Повтаряв би бесідник справи загально вже відомі, колиб на ново пояснював вагу того предложеня. Повинні тепер здійснити ся радісні надії міліонів населеня робочого; немічні, старці і інваліди праці повинні одержати обезпечене, ними самими набуте право до прожитку, замість понижаючої милостині. Серед населеня витворило би ся почуванє найприкрійшого розчарованя, коли би так добродійне діло, заповіджене Короною і приготовлене після найліпшої волі правительством мало упасти наслідком национального заколоту і боротьби сторонництв.

Крім того повинні бути полагоджені важні предложеня, вимагані давно населенєм, як начерк про вибір робітничої комисиї в гірництві, закон про торгових помічників, начерк карного закона що до молодежи, закон про заряду і розповсюджуванє товарячих пошестий. Правительство внесе також предложенє про дальший розвиток сїти місцевих зелізниць в рамах фінансової спромоги держави.

Що до подїлу часового і річевого тих праць порозуміє ся правительство з палатою. Правительство розкриває богате в плоди поле роботи. Не дає пустих обіцянок, але готові основи до нарад, вислїди мозольної роботи і річевого роздумуваня. Посли будуть мати нагоду виявити успішним способом знане жизнених справ і потреб населеня. То задача і право представителїв народів розслїдити і оцінити ті предложеня правительства, приняти їх або відкинути. Але правительство а також населенє мають право з свого боку вимагати від парляменту позитивної виявы своєї волї. В кождім случаю не повинен парлямент відказати державі роботи, усунути ся від працї, а через те спинити розвиток держави. Всякий парлямент має о стілько значінє в державі і суспільности, о скілько собі здобуде власною творчою діяльностию, тою одинокою мірою хосенности всяких публичних уладжень.

Між внесеними на ново в парляментї дня 10 с. м. правительством проєктами законів нема проєкту про реформу податків від будинків, котрий дня 8 липня минувшого року вніс був бувший міністер др. Коритовский. Правительство предложило тепер лиш проєкт підвишки податку домово-чиншевого в Триєстї. В добре поінформованих кругах кажуть, що новий міністер скарбу др. Білиньский не мав ще можности добре переглянути обширного проєкту правительственного реформи домових проєктів, отже новий міністер скарбу не міг тепер предложити того проєкту. — „Die Zeit" доносить

---

30)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Коли зайшли до двора, пішла панна Кліффорд зараз до своєї комнати і убрала ся там, мов би хотїла піти до когось в гостину, а тимчасом вийшла лиш до города і проходжувала ся там, аж наконець зайшла до тої фірточки, котрою виходило ся до парку. Ледви що прийшла, як вже звідкись взяв ся тут і Персі Фіцрой. Юлія удала, що єго не видить. Коли вже третий раз перейшла попри него, він закликав єї з тиха по імени.

Она вїбя нічого не виділа і не чула; так, бачите, задивила ся кудись далеко. Персі отворив фірточку, увійшов і нараз станув перед нею. Она кинулась здивована.

— А ви тут за чим? — спитала она.

— Хочу поговорити з вами.

— То ви ще сьмієте заходити сюди, а перед тим так менї не довіряли.

— Алеж люба Юліє...

— Не сьмієте мене так кликати.

— Ну, то нехай буде: Панно Кліффорд! То бодай будьте так добрі і вислухайте мене!

— Ані слова! То ви тому винуваті, що Бартлї так зганьбив бідну Марійку і мене.

Так перечила ся і сварила ся Юлія з Фіцроєм через довший час і надармо старав ся він оправдати ся перед нею. Скінчило ся остаточно на тім, що Юлія сказала до него:

— Менї вже не стає терпеливости; не хочу вас вже й на очи видіти, хиба що прийдете на моє весїлє.

— На ваше весїлє? — спитав Персі і поблїд. — А коли-ж хочете віддавати ся?

— То вже моя річ, вас то нічого не обходить. Наставте обі руки. Тут маєте свій нараменник, сховайте собі єго на памятку, тут маєте брошку, яку ви менї дали в дарунку, не хочу нею колоти ся і вас собі пригадувати; возьміть собі й всї свої брельоки та отсї дурні листи.

Персі лиш видивив ся зливований. В першій хвили жаль єму зробило ся, але небавком надумав ся инакше і сказав:

— Не велике дїло; знаю даму, котра не покидалась би такими дарунками.

— Я єї виділа — відповіла Юлія озлоблена. Она вже від довшого часу старала ся вас зловити. То тота груба, руда Зузанна Бекелї.

— Коли бо не руда, а брунява.

— А вжеж, по вашому брунява, а другі кажуть, червона. Про мене, дайте їй ту спадщину по менї.

— Велике дїло! Кому з моїм не в лад, то я з своїм назад. Ви мене нїколи по правдї не любили, все лиш виділи то, що злого на менї, та й відкладали весїлє, щоби мене позбути ся, коли буде добра нагода. Але я не хочу бути невільником нїякої баби, ще нїяка з вас не возьме мене під ноги.

Сказавши то, вийшов фірточкою з города і став поспівувати пісню, котрої слова ще більше розсердили Юлію. Так отже розійшли ся они в гнїві.

Глава вісімнайцята.

Поясненя.

Хата, в котрій Гоп мешкав, подобала трохи на двірок трохи на звичайну сільску хату. Комнати в нїй були високі і просторі а вікна великі. Вальтер Кліффорд побудував був єї для сьвященика, котрий однак не довго тут мешкав. Вікна від спальнї, положені в західній части хати, виходили на город і були уміщені досить високо понад ґрунтом, на котрім той двірок стояв. Дверми від полудня виходило ся з улицї не до сїний але просто до великої комнати, трийцять стіп довгої а двайцять пять широкої а замість типкованої стелї були грубі сволоки украшені всїлякими малюнками і позолочуванями. Дальше подобала тим на селяньску хату, що єї стіни з надворку були помальовані а від полудня вкривав їх дикий виноград. Наконець був ще коло хати і справдешний селяньский город. Він тягнув ся аж до гостинця а від полудня був обведений великим парканом зробленим із дошок уставлених сторцом побіч себе. Проча часть огорожі то був живопліт, на котрого кінци стояв величезний дуплавий дуб. Крім капусти, бараболь, бураків, цибулї та шпарагів росли тут ще звичайні цвіти, як гвоздики, лілії і т. п.

До сеї скромної але привітної домівки завів Гоп свою дочку і наставав на то, щоби она

що в переговорах торговельних з Румунією настав успішний зворот.

До „Köln. Ztg." доносять з Білгорода, що міністер справ заграничних Милованович заявив, що сербске правительство зовсім не уважає ноти з дня 10 с. м. за відповідь на предложенє ґр. Форґача, але що наміряє в окремій ноті звернути ся до Австриї. Супротив того єсть надія, що на тій дорозі розпічне ся жадана Австриєю безпосередна виміна гадок між обома державами. Дальше доносять з Білгорода, що сербска відповідь на ноту ґр. Форґача буде у Відни доручена нині. Відповідь та спізнила ся длятого, що Сербія післала єї насамперед до Петербурга до апробати Ізвольского.

Молодотурецкий орґан „Шурай Умет" пише у вступній статі про сербску ноту, що Туреччина перша признала справу анексиї Босни і Герцеґовини за европейску, але відступила від того становища та пішла за домаганями держав, котрі жадали безпосередного полагодження справи з Австро-Угорщиною. Також Італія признала опорожненє Санджаку достаточною рекомпензатою за анексию. Безпосереднє порозумінє з Австро-Угорщиною було конечне, на що впрочім вказала нота Анґлиї.— Та сама часопись зазначує дальше, що справа не є европейскою, але славяньскою, аранжованою Росиєю. Сербія остає тепер в руках Росиї. Росия взяла в свої руки також болгарскі інтереси та й приняла болгарского князя як короля. В Петербурзї бажають економічної унії Сербії з Болгариєю. Алеж тут заходить питанє, чому в болгарскій квестиї ведуть ся переговори в Петербурзї, коли босаньска справа зберегла характер европейский та коли підписанє австро-турецкого протоколу має бути після сербских поглядів неважним.

Новинки.

Львів, дня 15-го марта 1909

— Іменованя. Після донесеня віденьских ґазет Є. В. Цїсар іменував командянта XI корпуса у Львові, ґенерала кавалериї ґр. Кароля Аверсперґа капітаном прибочної ґвардиї трабантів на місце помершого ґр. Альойзия Паара.

— З филії „Просьвіти" у Львові. Загальні збори львівскої филії „Просьвіти" відбудуть ся 25 марта 1909 в четвер о год. 9 рано в каменици „Просьвіти" у Львові, Ринок ч. 10 на II поверсї в льокали читальнї „Просьвіти" для середмістя. Просить ся всїх членів „Просьвіти" судових повітів: львівского, винницкого і щирецкого о численну участь.

До відомости півців церковних. До вірочні збори дяків сокальского повіта відбудуть ся дня 25 с. м. в Сокали в сали „Міщаньского касина". О 10 год. відправить ся богослуженє за бл. п. о. Чернецкого а о 1 годині реферат і підписуванє петициї. — Яків Кнейчук, церковний півець в Сокали.

— Велика крадїж. Львівскі злодії не боять ся вже й в білий день, в само полудне красти і розбивати. Мусить бути очевидно якась злодійска спілка, котра з пляном і відповідними приготовленями бере ся до роботи. В суботу в полудне добули ся злодії до склепу годинникаря Авраама Бошвіца при ул. Сикстуській ч. 35, коли він вийшов на обід, приватного помешканя, а отворивши витрихом двері від склепу до забрали кількадесять золотих і срібних годинників та 12 золотих перстенів загальної вартости около 1600 К.

— Про нещасливу пригоду на зелїзници, яка стала ся дня 8 на шляху межи Львовом а Станиславовом, одержуємо на основі судових доходжень докладнїйші інформациї. Справа так представляє ся: Дня 8 марта о 2 год. 15 мін. пополудни поспішний поїзд, їдучий зі Львова до Станиславова, розїхав на рампі в Давидові сани з деревом запряжені парою коний і візника. Конї роздерло на кусні, а візника волїкло яких 40 метрів. Конї були власностию лїсничого в давидівскій маєтности, Войтїха К. бовича, а візник називав ся Данило Марко родом із Суходола, бобрецкого повіта. Візника тяжко раненого забрано до того поїзду і привезено до шпиталю в Станиславові, де він ще того самого дня помер. Вина в сім случаю спадає на управу зелїзницї, бо згадана рампа не була замкнена, а коли місцевий будник спостеріг ту небезпечність, дав сиґнал здержуючий поїзд, машиніст не добачив того сиґналу і з цїлим розгоном переїхав через рампу.

— Дрібні вісти. З полудневої Росиї доносять, що там вже настала весна і в декотрих сторонах зацвили весняні цьвіти. — У Відни відобрав собі житє через затроєнє львівский адвокат др. Кросїньский. — П. Ал. Богосевич продав свою посїлїсть Петрівцї на Буковині рускому банкови парцеляцийному за 1,066 000 К. — Іван Іванищук із Щитівців залїщицкого повіта вернув з Прус без всяких средств і зголосив ся на поліциї з просьбою, щоби відставила его шупасом до місця приналежности.

— Аж тепер війни вже напевно не буде. Хтось цікавий спитає може, длячого? Річ дуже проста, лиш просимо послухати: „Русскій Инвалід" подав в послїднім числї розпорядженє росийского міністра війни, силою котрого в цїлій росийскій армії не вільно вже̂ж видавати воякам горівки порциями, ба навіть не вільно єї продавати в т. зв. кантинах або шинках, що містять ся в касарнях, а замість честувати вояків в сьвята горівкою, будуть їм в ті дні давати лїпший і обильнїйший обід. Зроблено се длятого, бо підчас росийско-японьскої війни показало ся, що Японцї як раз длятого побідили, що їх вояки не пили горівки. Алеж мабуть длятого, що трудно відразу перестати пити горівку і що в Росиї преці само правительство шинкує горівку т. зв. „монопольку", то міністерство війни позволило, що горівку у войску можна буде від тепер пити лиш яко лік. Нема отже сумніву, що небавком вся росийска армія розхорує ся, а длятого і війни не буде, хиба що она дістане знов того цїлющого ліку на стілько, що подужає; але в такім случаю дістане і по шкірі, коли би знов до війни прийшло.

— З парцеляцийного товариства „Земля" у Львові. На перших загальних зборах товариства „Земля", які відбули ся дня 11 с. м. під проводом проф. Романа Залозецкого у Львові полагоджено слїдуючі справи: Загальні збори приняли до прихильної відомости звіт дирекциї і надзираючої ради, затвердили по вислуханю звіту комісиї ревізийної замкнене рахункове і білянс товариства за рік 1908 та удїлили дирекциї і надзираючій раді абсолюторию з дїловодства за р. 1908. Загальні збори порішили виплатити 6 проц. дивіденду від уділів — а решту чистого зиску призділити до резервового фонду. До надзираючої ради вибрано: дра Володимира Бачиньского, директора краєвого Союза у Львові, о. Тита Войнаровского посла до парляменту, Івана Кивелюка посла до сойму і члена Видїлу краєвого у Львові, Ілію Кокорудза, проф. ґімн. у Львові і Юліяна Мудрака, інжинера у Львові. Вислїдок сего доповняючого вибору склад ради тепер такий: 1) др. Володимир Бачиньский, 2) о. Тит Войнаровский, 3) Григорий Грозик, 4) Роман Залозецкий, 5) Іван Кивелюк, 6) Ілія Кокорудз, 7) др. Теофіль Кормош, 8) Юліян Мудрак, 9) Василь Нагірний, 10) Іван Раставецкий, 11) др. Юлий Савчак, 12) о. Юліян Федусевич. До ко-

---

положила ся на софі, а ґаздини, що вела єму господарство, казав приготовити для неї комнату, котрої вікна виходили до города. Він сам мав донцї богато сказати, але й хотів, щоби она пояснила єму ті дивні події, котрих був сьвідком. Однак поки що мусїв лишити єї в спокою, бо она була дуже зворушена. Він отворив вікно, щоби впустити сьвіжого воздуха, казав донцї лежати спокійно і коли може трохи передрімати ся а сам взяв на себе якусь одежину з великими кишенями та пішов до краму в селї купити вина.

Жвавим кроком вийшов він з хати і навіть не прочував, що хтось слїдить его на кождім кроцї з кривки таки на власнім ґрунтї. А то був Монктон, котрий вліз в дупло, вивертів там дві дірки і тепер розглядав ся звідтам на всї боки.

Ледви що Гоп уйшов кілька кроків, як зачепив его якийсь з тих, котрим цїлий сьвіт ворогом, лиш они нічого нікому не винні, бо лиш они честні і для всїх добрі. То був Бен Берлї, копальник вугля, котрий спинив ся в половині дороги межи Девонширом а Дергемом і тут знайшов собі роботу в Бартлївій копальни.

— Пане Гоп, — відозвав ся він згризливо — мене не хотять пустити до копальнї.

— Зовсїм справедливо, бо ви відправлені.

— А хтож мене відправив?

— Я сам?

— Та за що?

— Бо ви в копальни мимо трикратного заказу курили.

— Я курив в копальни? То не правда!

— Преці другі добре виділи, як ви отворили лїхтарню Давіґо, а то само вже річ небезпечна а ви ще й закурювали люльку до отвертої полуміни.

— То брїхня! Ви вірите другим а менї не хочете. Они всї на купу брехуни і говорять лиш із злости на мене, щоби мене позбавити кусника хлїба.

— То чиста правда, котру посьвідчає чотирох честних людий. В копальни єсть стопятьдесять людий і двайцять коний і не можна допустити до того, щоби они всї через двоножного зьвіра погибли. Ви дістали, що вам належало ся і щезайте звідси та шукайте собі роботи деинде а Господь Бог нехай криє кождого, хто вам єї дасть.

Сказавши то, Гоп не мав вже охоти розмавляти дальше з тим чоловіком і лишив его а сам пішов за своєю орудкою, котра була пильнїйша для него.

Берлї погрозив єму кулаком і закляв. В тій хвили вчув він, що хтось за ним глумливо хихоче ся, а коли обернув ся, побачив на свое превелике диво Леонарда Монктона, котрий вишкірив до него зуби. Берлї аж остовпів.

— Таки так, товаришу, видиш, я той сам! — відозвав ся Монктон. — Але який з тебе недобрий чоловічиско, що ти анї словом не дав менї до Портленда знати, що ти зійшов ся з тим злодюгою Гопом! Ти преці знав, як я за ним слїджу; був би сь заощадив менї тілько труду і муки. Яке з тебе самолюбиве зьвіря!

Берлї на то лиш спустив покірно голову і замуркотів: Ти преці знаєш, що я не привик до когось листи розписувати.

— То можна преці було дати комусь пару сотиків, щоби за тебе написав! Але тепер я би заложив ся, що ти схочеш, щоби я тобі був таксамо добрим товаришем, як колиб ти для мене вже все зробив.

— Та й чому би нї? Преці ти его так само не терпиш як і я. Або хиба ти менї не розповідав в Портлєндї, що то він запхав тебе на чотирнайцять лїт до криміналу? Отже можемо оба на нїм помстити ся.

— А ти як гадаєш, що я чого сюди зайшов, ти дурачиско? Але то не така легка річ, бо помстити ся як небудь то була би дурниця. Тепер лиш питанє, чи ти би годен то виконати, що я би тобі казав.

— Чому би нї, коби лиш знайшла ся нагода до того. А хибаж не робив ніколи того, що ти менї казав?

— Ну, добре; але поки що нема нічого для нашого підприємства.

— Ого! ти хочеш, щоби я цїлими роками чекав?

— На добру нагоду мусиш підождати. Хиба гадаєш, що то можна на когось кидати ся оттак на слїпо як скажений та й ще може не вдїяти нічого? Не хочу того за нїщо в сьвітї. Впрочім я тобі щось скажу: менї здає ся, що вже нині щось діє ся, — мусить щось стати ся! Старий лис, той Бартлї, спамятав ся певно, що зробив дурницю, а Кліффорди не засипляють також справи.

(Дальше буде).

місиї ревізийної вибрано п. п. Олександра Барвляка, урядника центрального банку ческих щадниць, Клима Воляньского, урядника „Дністра“ і Миколу Сіяха, урядника Намістництва, всіх у Львові. Після постанови §. 45 статута належить до компетенциї надзираючої ради іменоване дирекциї. Теперішна дирекция повнити буде свої функциї лиш до заіменованя нової дирекциї. Затверджене загальними зборами замкнене рахункове розішле ся в сих днях.

Наука, штука і література.

— „Роксоляна“, опера історична в 3 ох діях з прольоґом. Музика Дениса Січиньского. Наклад і власність Льва Джулиньского. Перемишль. З друкарні „Уділової“ І. Лазора 1909. Ціна 60 сот.

Для поясненя самого предмету сеї опери наведемо тут лиш то, що подано на початку в самій книжочці: Роксоляна, жінка Солимана Великого, була донькою руского сьвященика Лісовского з Рогатина. Пірвана Татарами і продана на двір могучого султана, з'уміла незвичайною вродою і розумом приєднати собі его ласку.—Послідними літами найдено кілька еї листів, писаних до польского короля Зиґмунта Августа.— Вмерла року 1568. Її память жиє дотепер ще на Веході.

Предмет сей надає ся безперечно знаменито до драматичного і сценічного оброблення. О скілько безіменному авторови удало ся одно і друге осягнути, не беремо ся тут рішати, бо звістно, инакше представляють ся такі річи в читаню, а инакше на сцені; до того ще в опері музика грає важнійшу ролю як само лібрето до неї. А все ж таки мусимо признати, що драмат написаний гарною мовою і гладкими стишками, акция в нім оживлена і займаюча, а місцями гарно підчеркнені чувства патріотичні.

— Двайцятьпятлітний ювилей „Народної Торговлі“ 8/12 1883 — 8/12 1908.

Під таким заголовком появила ся недавно тому гарна пропамятна книга формату кварто з красною вінетою і фотоґрафією, представляючою висший персонал „Народ. Торговлі“ і членів дирекциї та управляючого совіта, а в додатку долучені ще три ґрафічні таблиці, представляючі розвиток „Народ. Торговлі“ і карта Галичини, на котрій визначені філії „Народ. Торговлі“ і реєстровані спілки торговельні.

В книзі тій знаходить ся опис сьвяткованя 25-літного ювилею „Народ. Торговлі“ і коротка еї історня, портрети двох предсідателів управляючого сьвіта і двох директорів „Народної Торговлі а відтак ще й часть інформацийна. В історичній части не знаходимо однак ні найменшої згадки про того вельми заслуженого чоловіка, котрий перший дав безпосередний почин до заснованя „Народної Торговлі“. Абувним славно звістний наш артист маляр і поет бл. п. Корнило Устиянович. Не переочимо, що гадка заснованя якогось торговельного підприємства зродила ся була вже перед тим; але о переведеню еї ніхто не думав, бо т. зв. тоді „народовці“ були ще за слабі, щоби думати о такім товаристві а знов друга партия т. зв. „москвофіли“ занадто були заняті політичною аґітациєю і ратованем т. зв. „крилошаньского банку“ або „Заведения“, котре скорим кроком добігало до упадку.

В ту пору — а було то може у вересни або жовтни 1883 — приїхав був покійний Корнило Устиянович з провінциї до Львова, з гадкою, котра его дуже одушевила, і став еї пропаґувати між своїми, народовцями, але не знаходив між ними богато послуху. В можливість переведеня такого діла ніхто між народовцями не вірив. Устиянович пішов тоді зі своїм пляном до другої партиї. — А треба знати, що тоді ще ніхто з т. зв. москвофілів не мав відваги говорити отверто, що він не Русин а Росиянин або Москаль; москвофілів уважано у нас тоді лиш за партию політичну а не за противнародну, ворожу самостійному розвиткови нашого народу. Якраз коли вертав із „Заведения“ і „Народного Дому“, де в справі основаня „Народ. Торговлі“ переговорював з людьми, як тоді, говорено „з тамтої парафії“, стрітив ся з пишучим отсю згадку і зачав жалувати ся:

„Бійтесь Бога! Які тоті народовці до нічого! Я приїхав умисно того до Львова, щоби тут з нашими людьми приступити до основаня товариства, котре би взяло в свої руки торговлю у нас, а то з ким лиш заговорю, то кождий здвигне плечима і не хоче того навіть слухати. Всі кажуть, що то ще не на часі, що то не удасть ся, бо нема люди́й того. А то така важна річ! Жаль, що не можна зі своїми людьми нічого зробити; але я вже не пущу справи з рук, бо она занадто важна. От я був тепер в „твердими“ (москвофілами) і они зараз зрозуміли інтерес та готові приступити до основаня народної торговлі. То й з ними буду робити; треба лиш, щоби опісля, коли завяже ся товариство, наші люди вписували ся до него, бо як не будуть вписувати ся, то кацапи готові упхати своїх директорів із „Заведения“, а відтак будуть верховодити і не допустять нас до нічого“.

Сї слова бл. п. Корнила Установича і то удушевлене, з яким він говорив про основане торговельного товариства, котре приняло опісля і назву „Народної Торговлі“, придуману таки самим Устияновичем, а відтак і то зовсім оправдане его невдоволене з тодішних народовців запамятав я собі дуже добре і подаю їх тепер до публичної відомости не лиш яко причинок до історії основаня „Народної Торговлі“, але й до характеристики діяльности бл. п. Корнила Устияновича, чоловіка незвичайно щирого котрий де лиш міг, працював безінтересовно для свого народу, не висуваючи своєї особи на вид, котрий робив добре для самого добра. Се нехай буде також і поясненем, звідки в першім управляючім совіті „Народ. Торговлі“ взяли ся такі два просто собі противні мужі як Устиянович і Держко. (К. К.)

Телеґрами.

Білград 15 марта. Як зачувати з віридостойного жерела, у відповіди своїй на представлене ґр. Форґача правительство білградске, покликуючи ся на сербску депешу окружну з 10 марта, стверджує, що відносини з Австро Угорщиною суть нормальні; в справі угоди торговельної заявляє, що Сербія залагодила еї ще минувшого року в законодатній дорозі. Сербія готова продовжити обовязуючу силу тої угоди провізорично до кінця сего року. На случай, коли би парлямент австрийский і угорский відкинули угоду торговельну, то правительство сербске просить о поданє заквестіонованих парляментами постанов угоди, позаяк правительство сербске аж на основі тої відомости могло би рішити, чи може розпочати нові переговори.

Константинополь 15 марта. „Сабах“ поміщає приватну депешу з Берлина, доносячу, що в тамошних дипльоматичних кругах настало здивоване з причини уділеня Сербії дозволу на перевіз муниції і оружия до Сербії.

Рим 15 марта. До півночи знаних було 61 вислідів тіснійших виборів (із загального числа 75). Вибрано 43 послів конституцийних (в тім 29 правительственних, 3 радикальних, 2 з католицкої партиї людової, 3 опозиціоністів); дальше 6 републиканів, 11 социялістів і 1 християньского социяліста.

Петербург 15 марта. Конзилїюм лікарске ствердило у президента міністрів Столипіна запалене легких. Горячка виносила вчера звиш 39 степенів.

Петербург 15 марта. Вчера рано доконано тут численних ревізий домових і арештовань. Сильний відділ поліциї обсадив інститут психоневральґічний, де арештовано 20 осіб.

Ню Йорк 15 марта. Посли держав Нікараґва і Сальвадор на запитане товариства Associated Press заперечили рішучо мов би вибухла війна межи обома тими державами.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнє-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20,** 12·03, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01,** 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, **9·10*.**
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29,** 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·46, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20,** 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·32,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, **10·45*.**
„ Коломиї і Жидачева: **6·03*.**
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·36,** 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 15/9): **8·40**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая, що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·06 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави руської 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).